

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

voldgiftsret, det tredje af Højesteret — omtrent samme sammensætning som den, den højtærede økonomi- og arbejdsminister foreslog i sin opstilling.

De konservative foreslog ved den lejlighed, at voldgiftsrettens formand skulle udpeges af den faste voldgiftsret — dette sker nu.

I 1936—37 foreslog de to partier en arbejdskonflikt henvist til tvungen voldgift ved en voldgiftsret, hvis ene medlem skulle være formanden for den faste voldgiftsret og de to andre medlemmer udnævnes af Højesteret — det samme princip, som er fulgt i lovforslaget i dets oprindelige udformning. Ved denne lejlighed udtalte venstres ordfører, Brorsen, der vel på det tidspunkt var partiets formand, følgende, som jeg gerne vil citere; det står i folketingets forhandlinger 1936—37, sp. 5377 og 5413:

„Vi indtog den samme holdning sidste år, hvor vi stillede forslag om, at der blev nedsat en voldgiftsdomstol til at træffe afgørelsen mellem arbejdere og arbejdsgivere. Mit parti er villigt til at følge den samme linie som sidste år. Vi er villige til eventuelt at medvirke til, at der bliver nedsat en upartisk voldgiftsdomstol til at bringe konflikten ud af verden, men jeg vil straks betone, at denne eventuelle voldgiftsdomstol må have en noget anden sammensætning, end voldgiftsdomstolen sidste år havde.“ . . . „Vi er“, siger Brorsen, „som sagt, villige til at løse konflikten, men på et andet grundlag, thi vi mener, det er ganske anderledes heldigt, at det bliver upartiske mænd, der kommer til at afsige en dom mellem de to parter, der ikke har kunnet blive enige.“

Altså, gang på gang gennem årene har venstre og de konservative fulgt den samme linie, som vi har foreslået her: at henvise en sag ikke til direkte afgørelse, men til en uvildig domstol, en voldgiftsret, stort set af samme karakter som den, der bliver foreslået her. Hvorfor vil man så have et andet standpunkt til spørgsmålet i dag?

En voldgiftsrets opgave er ikke en forligsmandsopgave. En forligsmand har som sin hovedopgave at finde frem til et punkt, i almindelighed midtvejs mellem parternes krav, som man kan regne med at begge parter kan give tilslutning; en voldgifts-

ret skal vurdere rimeligheden og retsindigheden i parternes opstillede krav og derudfra fælde sin dom. Derfor er der en meget væsentlig forskel på at indanke en sag for en forligsinstitution og for en voldgiftsret.

Vi har foreslået sammensætningen af voldgiftsretten noget ændret i forhold til ministerens oprindelige forslag. Udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Lindberg, har allerede gjort rede herfor. Vi mener, det vil være nyttigt, at parterne også repræsenteres indenfor voldgiftsrettens rammer, og foreslår, at de repræsenteres hver med to mand, så deres synspunkter kan komme frem og blive hørt, inden der træffes en afgørelse. Vi mener endvidere — det er også en ændring i forhold til ministerens forslag — at det vil være rigtigt at angive opgaven for voldgiftsdomstolen, og har udtrykt det i de vendinger, som ligeledes er omtalt af det ærede medlem hr. Lindberg: at denne afgørelse skal træffes på grundlag af en samfundsøkonomisk vurdering af de af parterne fremsatte synspunkter og krav.

Jeg tror derfor, man med rette kan fremhæve, at voldgiftsrettens fremgangsmåde vil være at foretrække fremfor det forslag, der stilles af venstre og de konservative — også af en grund mere. Det forslag om en udsættelse, de to partier stiller, løser jo for så vidt ikke problemet. Problemet vil melde sig igen; det vil nødvendigvis komme op igen næste år, hvad også det ærede medlem hr. Poul Sørensen var inde på. Derfor må folkettingen tage en beslutning om, hvem der i en given situation skal træffe afgørelse i spørgsmålet, når det dukker frem. Det kan ikke blive ved at klares med, at man udskyder problemet et år. Der kommer et tidspunkt, hvor man må tage en beslutning. De to partier henviser, når dette tidspunkt er kommet, beslutningen til folkettingen. Det er det, jeg advarer imod. En direkte indblanding af politisk karakter i konflikten tror jeg ikke i det lange løb vil være heldigt for dansk erhvervsliv.

Det ærede medlem hr. Sønderup ville i sin tale give en begrundelse for det standpunkt, som landbruget eller en del af landbruget havde taget ved at erklære lockout og standse mejerierne, og det ærede medlem sagde: landbruget må vise sin styrke. Jeg tror ikke, landbruget skaffer sig større indflydelse eller mere styrke ved at anvende